

Ο Έλληνας δυό δίκαια ασκεί πανελευθέρως,

συνέρχεσθαι τε και ουρύν εις όποιο θέλει μέρος.

«Ποιος είδε κράτος λιγοστό

σ' όλη τη γη μοναδικό,

εκατό να ξοδεύει

και πενήντα να μαζεύει;

Να τρέφει όλους του αργούς,

να 'χει επτά Πρωθυπουργούς,

ταμείο δίχως χρήματα

και δόξης τόσα μνήματα;

Να' χει κλητήρες για φρουρά

και να σε κλέβουν φανερά,

κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε

τον κλέφτη να γυρεύουνε;

Κλέφτες φτωχοί και άρχοντες

με άμαξες και άτια,

κλέφτες χωρίς μια πήχη γη

και κλέφτες με παλάτια,

ο ένας κλέβει όρνιθες

και σκάφες για ψωμί

ο άλλος το έθνος σύσσωμο

για πλούτη και τιμή.

Όλα σ' αυτή τη γη μασκαρεύτηκαν

Όνειρατα, ελπίδες και σκοποί,

οι μούρες μας μουτσούνες εγινήκαν

δεν ξέρομε τι λέγεται ντροπή.

Ο Έλληνας δυό δίκαια ασκεί πανελευθέρως,

συνέρχεσθαι τε και ουρύν εις όποιο θέλει μέρος.

Χαρά στους χασομέρηδες χαρά στους αρλεκίνους!

σκλάβος ξανάσκυψε ο ρωμιός και δασκαλοκρατιέται.

Γι' αυτό το κράτος, που τιμά τα ξεστρωτα γαϊδούρια,

σικτίρ στα χρόνια τα παλιά, σικτίρ και στα καινούργια!

Και των σοφών οι λόγοι θαρρώ πως είναι ψώρα,

πιστός εις ό,τι λέγει κανένας δεν εφάνη...

αυτός ο πλάνος κόσμος και πάντοτε και τώρα,

δεν κάνει ό,τι λέγει, δεν λέγει ό,τι κάνει.

Σουλούπι, μπόι", μικρομεσαίο,

ύφος του γόη, ψευτομοιραίο.

Λίγο κατσούφης, λίγο γκρινιάρης,

λίγο μαγκούφης, λίγο μουντάρης.

Σπαθί αντίληψη, μυαλό ξεφτέρι,

κάτι μισόμαθε κι όλα τα ξέρει.

Κι από προσπάππου κι από παππού

συγχρόνως μπούφος και αλεπού.

Και ψωμοτύρι και για καφέ

το «δε βαρυέσαι» κι «ωχ αδερφέ».

Ωσάν πολίτης, σκυφτός ραγιάς

σαν πιάσει πόστο: δερβέναγας.

Θέλει ακόμα -κι αυτό είναι ωραίο-

Να παριστάνει τον ευρωπαίο.

Στα δυό φορώντας τα πόδια που 'χει

στο 'να λουστρίνι, στ' άλλο τσαρούχι».

Γιώργος Σουρής (1853-1919)